ні на горищі в снопах під лантами. Вона, не довго думаючи, причепила драбину, полізла на горище, почала виймати качани, я кинувся сідати за нею і став видавати качани, ось жінка, яка носить імя матері, родить і виховує людей безтямно вириває в нас з рук качани, а сама кидає в отвір на горище. Я кубарем полетів на землю з висоти трьох метрів, щастя моє, що я спочатку вдарився об драбину а потім впав на солому, яка збереглася в сінях. Сусідка зібрала всі до одного качани і пішла з подвір'я. Як її мати не бігала, щоб вона вернула хоч би десятком качанів, що навіщо розповсюдити не хотіла. Ведіть вам не шити, такие, як ви місце на Колдовщині або на Соловках"- відповіла вона.

На цьому наші муки не закінчились. Десь в листопаді місяці нам наказали замикати хату, яка відходить під квартиру вчителям місцевої школи